

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DAGNINGEN

Om I förbliven i mitt ord,
så skolen I förstå sanningen och
sanningen skall göra eder fria.
Joh. 8:32.

JANUARI 1959

Ärgång 23. Nr 1

NYÅRSBÖN

*Ännu ett år har gått till ända, och än jag tillhör Dig min Gud
och än jag hör Din röst, den ljuva och söker hålla Dina bud,
mitt hjärta jublar när jag känner att Du den bäste är bland vänner.*

*Ännu ett år av ve och vända har sjunkit ner i glömskans hav,
men vi som älska Dig av hjärtat, vi blicka över sorg och gräv
mot evighetens ljusa strand, mot kärlekens och fridens land.*

*Ännu ett år, som fört oss närmre Dig och vår dyre Faders hus,
och, som oss alla inneslutit i frid och sällhet, glans och ljus,
Du skyddar städs Din lilla hjord, vars vapen är Ditt dyra ord.*

*Så hjälp oss Herre vad än händer att fienderna stå emot
Och låt oss vandra i Din närhet, och lär oss bära utan knot
de prövningar, som Du vill sända, allt skall ju till vårt bästa lända.*

*Och skulle året, som nu ingår, mitt sista år på jorden bli,
så låt mig då med glädje lämna mittfängsel, låt mig glad och fri
upp till din ljusa himmel fara, för att för evigt hos Dig vara.*

H. N.

Dagningens första opus för år 1959 har kommit från vår kära syster Hildur Nordsjö (H. N.) Trots sin pressande sjukdomstid har hon inte svikit den traditionella Nyårsbönen för Dagningens läsare, som hon sedan länge svarat för. Tack och Gud välsigne.

Red.

Världsproblem lösta genom Kristi andra ankomst

Mänskligheten synes gå från den ena stora världskrisens vånda till den andra. De klokaste hjärnorna av världens ledare har icke varit i stånd till att finna en gemensam grund för lösningen av deras gemensamma problem i internationella sammanhang. Var och en traskasserar den andre, samtidigt som man riktar anklagelser och motbeskyllningar samt tvivlar på varandras ärliga motiv och uppsåt.

När länderna äro sådana som de existerar i dag, när tillståndet i världen överstiger människans förmåga till kontroll, när de visa människornas visdom gått förlorad, när jordens förståndiga människors kunskap ej förslår, när jordens diplomater och statsmän inte veta vad som bör göras, när, som i dag, människornas hjärtan bävar av fruktan och ängslan för många ting, då vänder en del människor sig instinktivt till Gud för att finna ett svar och läkemedel för dessa förhållanden och för att få veta hur deras problem skall kunna lösas.

Vi äro alla överens om att det finns många problem i världen. Många människor frågar sig: "Kommer det att bli möjligt att lösa dessa problem?" Det finns t. ex. problemet om atombomben, ekonomiska problem och utrikespolitiska. Det finns sociala och religiösa problem. Dessa problem beröra inte blott något enstaka land utan de äro gemensamma för hela den civiliserade världen.

Mänsklig själviskhet har länge stått i vägen för lösningen av till synes enkla problem. Trots det faktum, att det i vissa delar av världen finns överflöd av livsmedel, så råder det hunger och svält i en fruktansvärd växande skala i andra delar av världen.

Vår planet har frambringat guld och silver, men vi i Amerika vet inte vad vi skall göra därmed vid stabiliseringen av internationellt

betalningsmedel. Därför betalar vi våra egna skulder inom landet med papperspengar, ehuru vi garanterar våra utländska obligationer med guld. Enär det ena landet behöver det som det andra landet har och ett land producerar vad ett annat land är i behov av, så har vi varit oförmögna att organisera en tillfredsställande och rättvis metod för varuutbyte. Ytligt sett synes detta vara ett enkelt problem. Men när Amerika ville skänka en del av sina överskottslivsmedel till andra behövande nationer, så var det vissa andra nationer som ogillade detta, då man menade att detta skulle skada deras marknader. Så problemet är inte så enkelt som det först syntes vara.

Likaså är det med problemet att förhindra allt mer och mer förstörelsebringande krig. Ehuru den största delen av alla människor hatar krig och blodutgjutelse och önska leva i fred och trygghet, så ha vi aldrig ännu lyckats lösa det problemet.

Under det att historien förtäljer oss om olika nationers uppkomst och försvinnande, så berättar Bibeln för oss detsamma beträffande "världar". Den talar om "den värld som då var" och som förgicks av vatten och ändades med syndafloden. Den berättar för oss om den "nuvarande onda tidsåldern", och "som blivit sparade åt eld", med vilken den kommer att avslutas. Slutligen talar Bibeln om för oss om den kommande världen eller tidsåldern, "där rättfärdigheten bor". (Se 2 Petr. 3:5—13, Gal. 1:4 och Luk. 18:30).

Största delen av Kristenheten har blivit lärda att tro på att jorden skulle på ett bokstavligt sätt brännas upp och förstöras, men denna lära överensstämmer icke med Guds ord. I Pred. 1:4 läsa vi:

Släkte går, och släkte kommer, och jorden står evinnerligen kvar."

Detta klara bibelställe är i full harmoni med Guds ord i profeten Jesaja 45: 18:

"Jag har skapat jorden, icke för att vara öde, utan för att man skall bo därpå."

I 1 Mos. 13: 14—15 läsa vi om Guds löfte till Abraham:

"Lyft upp dina ögon och se från den plats, där du står, mot norr och söder och öster och väster. Ty hela det land, som du nu ser, skall jag giva åt dig och din säd för evärdelig tid."

Gud kommer inte att bryta sitt löfte.

Somliga människor finna det vara svårt att tro att jorden själv icke skall uppbrännas och förstöras av eld på grund av orden i 2 Petr. 3: 7:

"Men de himlar och den jord, som nu finnas, de hava i kraft av samma ord blivit sparade åt eld, och de förvaras nu till domens dag, då de ogudaktiga människorna skola förgås."

Här är någonting att tänka på. Under det att somliga tror att jorden kommer att bokstavligt förstöras av eld, så kan man undra om de också tror att Guds tron kommer att förstöras på samma vis? Naturligtvis inte. Men i Jes. 66: 1 läsa vi:

"Så säger Herren: Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall" etc.

Hur skall man då tolka de citerade orden i 2 Petr. 3: 7 och 12, att de himlar och den jord, som nu finnas skola upplösas av eld och smälta av hetta?" Det måste finnas en mera logisk förklaring av denna profetia än den som vanligen våra teologer ger oss.

Vi tror att den handlar om den nuvarande stora nöd som världen genomgår. Såsom vattenfloden avslutade den "värld som då var" och den "nödens eld" som ändade den judiska nationens liv, när fästningen MESABA vid Döda Havet föll år 73 e. Kr. så har vår civilisation eller samhällsordning alltsedan år 1914 mottagit sitt elddop. Elden symboliserar nöd och förstörelse.

Himlarna representerar den religiösa världen, som är genombruten av otro och dessa himmelens makter äro i skakning. Jorden representerar vårt samhällsskick, våra politiska och ekonomiska system och de element som bildar vår värld, kapitalet och arbetet, rikedom och fattigdom i vår samhällsordning samt byråkratiska och industriella områden av vårt liv.

De verk, som skall brännas upp och förstöras, är hat och krig, oherdlighet och penningbegär, självviskhet, avund och obarmhärtighet överallt såsom tillhörande den nuvarande onda tidsålderns verk. Detta är "världen" som håller på att förstöras och varenda en av oss kommer att glädjas över att densamma överlämnas åt glömskan.

Profeten Sefanja skildrar detta förstörelseverk i sitt första kap. versarna 14—18 såsom Herrens dag, sålunda:

"Hör, det är Herrens dag! I ångest ropa nu hjältarna. En vredens dag är den dagen, en dag av ångest och trångmål, en dag av ödeläggelse och förödelse, en dag av mörker och tjocka, en dag av moln och töcken, en dag, då basunljud och härskri höjes mot de fastaste städer och de högsta murtorn. Då skall jag bereda människorna sådan ångest, att de går där såsom blind, därför att de hava syndat mot Herren. Deras blod skall kastas omkring såsom stoft och deras kroppar såsom orenlighet. Varken deras silver eller deras guld skall kunna rädda dem på Herrens vredes dag. Av hans nitälskans eld skall hela jorden förtäras. Ty en ände, ja, en ände med förskräckelse skall han göra på alla jordens inbyggare."

I den mån som vi ser att nöden på jorden ständigt ökar på ett ödesdigert sätt, förstår vi också vilka möjligheter världen går emot. Men de som äro förtrogna med Guds ord kunna dock skönja en silverrand bakom nödens mörka moln. Sedan aposteln Petrus beskrivit det som skall förstöras, d. v. s. allt det som inte är i harmoni med Gud, giver han oss dessa trösterika ord:

"*Med nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte*". 2 Petr. 3: 13.

Här ledes vi av aposteln Petrus till ett av Guds löften, som gavs många år tidigare och som omnämnts i Jes. 65: 17—25. Petrus trodde på detta löfte, som lyder:

"Ty se, jag vill skapa nya himlar och en ny jord, och man skall icke mer komma ihåg vad förr har varit eller ens tänka därpå."

Observera nu vad den nya förbådade ordningen kommer att innebära. Vi citera ur denna härliga framtidsprofetia versarna 21—25 av nämnda kap. 65 av profeten Jesaja bok, följande:

"När de bygga hus, skola de ock få bo i dem, när de plantera vingårdar, skola de ock få äta dess frukt. När de bygga hus, skall det icke bliva andra, som få bo i dem, när de plantera något, skall det icke bliva andra, som få äta därav. Ty samma ålder, som ett träd uppnår, skall man uppnå i mitt folk, och mina utkorade skola själva njuta av sina händers verk. De skola icke möda sig förgäves, och barnen, som de föda, skola icke drabbas av plötslig död, ty de äro en säd, som Herren välsignar, och deras avkomlingar skola leva kvar hos dem. Och det skall ske, att förrän de ropa, skall jag svara, och medan de ännu tala, skall jag höra. Då skola vargar gå i bet tillsammans med lamm, och lejon äta halm såsom oxar, och stoft skall vara ormens föda. Ingenstädes på mitt heliga berg skall man då göra vad ont och fördärligt är, säger Herren."

Sålunda blickade profeten genom en lång tidskorridor framåt och såg "en ny jord", — fastän den kommer att finnas på vår gamla planet "jorden", — som ej var baserad på självviskhet och krig. Det är det löftet som Petrus hänvisar till. Det är profetian som rört hans sinne beträffande de välsignelser som skulle komma till jorden, vid upprättandet av den nya ordningen.

Det är detta som föranledde honom att utbrista:

"Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte". 2 Petr. 3: 13.

Och vi må också se framåt och förbida tiden för den nya ordningens inträdande, då människorna bliva i stånd till att få njuta frukterna av sitt arbete, omgivna av lycka och paradiska och rättfärdiga förhållanden.

Det finns många profetior i Guds ord som försäkrar oss om, att när denna nya ordning inträder, så kommer detta inte att vara blott en tillfällig sak, som kommer att räcka blott under några korta år, in-

nan en ny eldflod bryter in över jorden, nej, denna nya ordning kommer att vara evinnerligen, som vi finna av Mika 4: 5:

". . . vi skola vandra i Herrens, vår Guds, namn alltid och evinnerligen."

En profetia som är lätt att förstå och som berör den nuvarande övergångsperioden, kan vi läsa i Sef. 3: 8—9, och lyder sålunda:

"Därför mån I vänta på mig, säger Herren, och på den dag, då jag står upp för att taga mitt rov. Ty mitt beslut är fattat, att jag skall församla folk och hämta tillhoppa konungariket för att utgjuta över dem min ogunst, all min vredes glöd, ty av min nitälskans eld skall hela jorden förtäras. Ty då skall jag giva åt folken nya, renade läppar, så att de allesammans åkalla Herrens namn och endräktigt tjäna honom."

Observera, att denna profetia förklarar betydelsen av den eld, som skall förstöra den gamla ordningen. Det är inte en bokstavlig eld, — det är Guds nitälskans eld — nödens eld.

Det är svårt att nu skönja ett "rent språk", ett "rent Evangelie budskap, emedan olika trosbekännelser och teorier, skapade av människor, åstadkommer stor förvirring. Bland det sorl av mot varandra stridande filosofiska åsikter som nu härskar bland oss, är det i sanning svårt att urskilja Guds röst. Men sedan "nödens eld har utfört sitt verk och sedan de nuvarande religiösa himlarna hava förlorat sin makt och sedan den nuvarande jordens sociala, politiska och ekonomiska förhållanden blivit obrukbara, kommer fördomens och vidskepelsens dimmor att lyftas från människornas sinnen.

Då kommer det rena Sanningsbudskapet rörande vår Herres och Frälsares Jesu Kristi, kommande härliga rike att framstråla som ett renat språk, för att skildra längden och bredden och höjden och djup etav Guds kärlek. Då kommer svaret på vår bön: "Ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden". Och i enlighet med denna profetia kommer resultatet att bli, att:

"allesammans skola åkalla Herrens namn och endräktigt tjäna honom". Sef. 3: 9.

När vi emellertid talar om denna nya dag och dess välsignelser,

och när vi äro övertygade om, att Kristi regering kommer att lösa jordens alla problem, så kommer helt omedvetet den tanken i mångas sinnen: "Varför har inte denna nya ordning upprättats för länge sedan, och först efter det att c:a 1900 år förflutit sedan Kristus avslutade sitt jordiska ämbete? Varför har vi varit tvungna att vänta så länge under sjukdom och död? Vad har Gud gjort beträffande detta härliga rike från Golgata-tiden intill nu?"

Det finns många skriftställen som säger oss att Gud har inte varit överksam under denna långa tidsperiod, utan hans avsikt har varit, alltsedan den första Pingstdagen, att utvälja Kristi brud. Jämfört med Adams miljarder ättlingar består den av blott en liten flock eller hjord, för att begagna Jesu ord i Luk. 12: 32:

"Frukta icke, du lilla hjord, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket."

Det är dessa som varit "jordens salt. Matt. 5: 13. Dessa hava hört och hörsammat inbjudningen i Matt. 16: 24:

"Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig, så följ han mig."

Denna grupp av lydiga och trogna kristna människor, hava strävat att följa i Mästarens fotspår, förvissade om att de, såsom Guds barn komma att få leva och regera med Kristus i hans rike. Det är om dessa som mPaulus skriver i Rom. 8: 17:

"Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi eljest lida med honom, för att också med honom bliva förhärligade."

Det är dessa som vandrar på den "smala" vägen, som leder till livet. På dessa tillämpas löftet, som uppmuntrat de heliga under de flydda århundradena:

"Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona. Upp. 2: 10.

Och det är denna lilla flock eller hjord som kommer att få leva och regera med Kristus under tusen år, och medverka vid upprättandet av den nya värld i vilken rättfärdighet kommer att bo. Världens-problemen kommer att bliva lösta genom de principer varpå Kristi

rike kommer att byggas. På det sättet kommer slutligen rättfärdighet och rättvisa att vara varje människas arvedel i den nya världen under Jesu Kristi, Fredsfurstens, ledarskap.

Den första världen ändades med tillintetgörandet av allt och alla som icke voro i harmoni med Gud. Blott Noa och hans familj voro skyddade och frälsta.

Den andra världen kommer att avslutas med förstörandet av hat, girighet och krig, vilka fullkomligt saknar harmoni med Gud och Jesu Kristi lära.

Den tredje världen kommer att få erfara sanningen i Jes. 28: 17.

"Och jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten sänklodet etc."

Den gamla ordningens orättfärdiga principer kommer att sopas bort. Även de människor, som, under dessa gynnsamma förhållanden, dock uppsåtligen bryta mot det nya rikets lagar, kommer också att sopas bort. Apg. 3: 23. Men sedan det mänskliga släktet under sex tusen års erfarenheter lärt det övermåttan syndiga i synden, kommer det att glädjas över alla tillfällen till att frivilligt lyda den nya världens rättfärdighetsprinciper, varigenom profetian i Upp. 21: 1—5 blir uppfylld. Vi citera:

"Och jag såg en ny himmel och en ny jord, ty den förra himmelen och den förra jorden voro förgångna, och havet fanns icke mer.

Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmockad såsom en brud, som är prydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: "Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk, ja, Gud själv skall vara hos dem och skall avtorka alla tårar från deras ögon. Och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer, ty det som förr var är nu förgånget. Och han som satt uppå tronen sade: "Se, jag gör allting nytt." Ytterligare sade han: "Skriv, ty dessa ord äro vissa och sanna."

Visdom

"Om någon av eder brister i vishet, så må han begära av Gud"

Denna uppmaning läser vi i Jakobs brev 1: 5, och om vi skulle översätta riktigt ordagrant, skulle vi kanske byta ut "brister" mot "lida brist på", vilket kanske ger mer rättvisa åt uppmaningens bakgrund. Det är inte fråga om ett och annat felsteg, därför att man har en så begränsad visdom, utan det är en bristsjukdom, vilken innebär, att man är mentalt sjuk och det är en allvarlig sak.

Vad innebär då begreppet "visdom". I Gamla testamentet uttrycker begreppet den skicklighet, som en hantverkare eller konstnär besitter såväl som konungens förmåga att styra och skipa rätt. Likaså ligger i begreppet en levnadsvisdom, en etisk princip som gör en människa lycklig. Förmågan att tyda drömmar tillhör också visdomen, som är ett utflöde av Guds skapelsevishet och innerst innebär kunskap om Gud och Hans vilja. Ingen kan heller ta sig visdom utan den är en gåva från Gud.

I Nya testamentet sägs klart ifrån, att det är Gud som ger denna egen-skap, som följer med Andens gåva och som möjliggör en kristenandel. Visdom innebär förmåga att rätt bedöma tillvaron och är och förblir kärnan i all kristen undervisning. Ingen kan av sig själv bli vis utan visdomen kommer från Gud, som villigt ger åt den som ber därom och lyder Hans anvisningar i sann tro. Kunskap utan visdom är som dåligt byggnadsmaterial, men visdomen helgar kunskapen och gör den levande och användbar till ett sant uppbyggande verk.

Den som vill studera och lära känna mera av vad visdom är, bör läsa sin Bibel. Den som inte förstår vad han läser kan genom denna tidning få anvisning om hjälp att studera och förstå.

S. D.

Därför är vårt budskap i dag: "Värld problemen kommer att lösas genom vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi andra ankomst och genom upprättandet av hans rike. Då kommer det att bli nya himlar och en ny jord, en ny samhällsordning i vilken rättfärdighet bor. Det är därför vi bedja den bön som Jesus själv har lärt sina lärjungar att bedja:

"Tillkomme ditt rike, Ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden." Matt. 6: 10.

Översättning från Daw'ns januarinummer 1959 av broder Einar.)

Med denna artikel börjar en serie artiklar so mkommer att behandla Guds Tider och Tidens tecken.

Guds bestämda tid

"Huru länge, Herre, skall jag ropa, utan att du hör, klaga inför dig över våld, utan att du frälsar?"

Hab. 1: 2.

Genom tiderna av mänskligt elände har ropet, "huru länge, Herre, huru länge?" gått från deras hjärtan, vilka älskar rättfärdighet och som varit plågade av synden och lidandet i sin omgivning. För de flesta har det sett ut på samma sätt som för Habackuk, att Herren icke hörde deras rop, eller att han var antingen likgiltig för mänsklighetens lidanden eller maktlös för att göra något åt det.

Profeten var bekymrad över sitt folks synder. Han bad till Herren: "Varför låter du mig se sådan ondska? Huru kan du själv skåda på sådan orättfärdighet, på det fördärv och det våld jag har inför mina ögon? Så uppstår ju kiv, och så upphäva sig trätor (v. 3). Profeten var förordnad av Gud att tjäna Israel och att tillrättavisa dem för deras onda gärningar, men det såg ut för honom, som om alla hans ansträngningar att varna dem var till ingen nytta. På samma sätt har det synbarligen varit för flertalet av dem, vilka under syndens och dödens härskande, har strävat att troget tjäna Herren.

Allteftersom Habackuk betraktade tillståndet i Israel, syntes det förvärras snarare än förbättras. Han skrev: "Därigenom bliver lagen vanmäktig, och rätten kommer aldrig fram. Ty den ogudaktige snärjer den rttfärdige, så framstår rätten förvrängd." (v. 4). Det var inte bara att synden tog överhand i hela nationen, men ingenting gjordes för att hindra lagöverträdarna. Lagens tillämpning låg i ogudaktigas händer, därför blev rätten förvrängd.

Herrens svar på Habackuks bön är intressant och upplysande. Vi citera: "Sen efter bland hedningarna och skåden, häpnen, ja, stå där med häpnad. Ty en gärning utför han i edra dagar, som I icke skolen tro, när den förtäljes. Ty se, jag skall uppväcka kaldéerna, det bistra och oförvägna folket, som drager ut så vitt, som jorden når, och inkräktar boningar, som icke äro deras." (v. 5, 6).

Med andra ord, Herren förklarade för profeten att han skulle använda kaldéerna för att tukta Israel. Detta "bistra och oförvägna folk, "förklarade Herren, skulle vara obarmhärtigt och skulle taga många fångar. Han sade: "alla hastar de till våld, av sin stridslust drivas de framåt, och fångar hopar de som sand." (v. 9).

Från dessa Herrens ord förstod profeten att Herren ämnade göra något för att bestraffa folkets synder. Men ändå var hans vägar inhöjlda i dunkel, och profeten bad om vidare undervisning. Han sade till Herren: "Du vars ögon äro för rena att se på det onda, som icke lider att skåda på orättrådighet, huru kan du ändå skåda på dessa trolösa människor och tiga stilla, när de ogudaktiga uppslukar den som har rätt mot honom?" (v. 13).

Under det att Habackuk klagade över Israels synder kunde han icke förstå varför Herren skulle använda dessa som voro ännu syndigare, som ett redskap för att vedergälla Israels synder. Vid slutet av sin bön om förståelse av Herrens vägar, säger han till sig själv, i sin svåra belägenhet. "Jag vill stiga upp på min vaktpost och ställa mig på muren, jag vill speja för att se, vad han skall tala genom mig och vilket svar på mitt klagomål jag skall få att frambara." (Hab. 2: 1).

Och Herren svarade sin profet och sade: "Skriv upp din syn och uppteckna den på skrivtavlor med tydlig skrift, så att den lätt kan läsas. Ty ännu måste synen vänta *på sin tid*, men den längtar efter fullbordan och skall icke slå fel. Om den dröjer, så förbida den, ty den kommer förvisso, den skall icke utebliva." ("Kap. 2: 2, 3.) I sitt svar till Habackuk, för Herren saken ur sitt lokala sammanhang, i vilket profeten var intresserad, och sätter den i ett större sammanhang, som berör hela det syndsjuka och döende släktet.

Profeten bekymrade sig för de omedelbara svårigheter som Israels folk stod inför. Men Herren intressera sig ej ej blott för ett folk, utan för hela mänsklighetens bästa. Tillståndandet av det onda och hans plan för det ondas slutliga utrotande, berör alla folk, och Guds folk har under alla åldrar forskat för att förstå Guds uppsåt med det ondas tillståndande.

På den fastställda tiden.

Herrens svar till Habackuk gav honom liten eller ingen tröst för hans bekymmer över Israels folks synder. Men om han förstått svarets betydelse till någon del borde han insett att Herren hade läget i sin hand och att slutligen rättfärdigheten kommer att segra över det onda över hela jorden. "Synen", förståelse eller kunskap om Guds avsikt, beträffande det ondas tillståndande, gällde en "fastställd tid", och vid den tiden "skulle den tala och icke slå fel".

(I den engelska bibeln är Hab. 2: 3 översatt tydligare än i den svenska. I den svenska bibeln står det "synen väntar på sin tid", men i den engelska, "synen gäller en bestämd tid, och vid änden skall den tala och icke ljuga.")

I brevet till Hebreerna 10: 37, citerar aposteln Herrens ord till Habackuk, om synen som skulle tala vid den "fastställda tiden" att den skall icke dröja."

Aposteln anger att den skall få sin uppfyllelse vid tiden för Kristi återkomst. Paulus citat från Habackuk avsåg att uppmuntra bröderna att vara ståndaktiga i deras väntan på Herren. De kände till att den utlovade Messias hade kommit, att han blivit korsfäst och uppstått från döden. Men han var ju uppfaren till himmelen, och när skulle han återkomma? Paulus ville att de skulle vara förvissade om, att det skulle bli på Guds "fastställda tid", "och han skall icke dröja."

Kristus Befriaren.

Guds ord visar tydligt att mänsklighetens befrielse från synd och död, och det ondas besegrande, skall utföras av Kristus, den utlovade Messias. Alla profeterna har bebådadt dessa tider. Men det var icke förrän efter hans första tillkommelse som Herrens folk förstod att Messias skulle besöka jorden två gånger, första gången kom han för att dö såsom återlösare för folket, andra gången för att regera i ett rike som Konung, och hans rike skall bliva världsomfattande. Jes. 9: 6, 7.

Det finns en fastställd tid i Guds plan för båda dessa besök. Be-
träffande Frälsarens död, läsa vi: "När tiden var inne dog Kristus för de ogudaktiga." Rom. 5: 6. Fyra tusen år av synd och lidande hade gått innan denna stora händelse i Guds plan inträffade, men det var precis på den fastställda tiden.

Tiden för Herrens första ankomst förutsagd.

Genom profeten Daniel blev tiden för Herrens första ankomst förutsagd. Vi citera från Daniels profetia, Dan. 9: 23—27: "Så giv nu akt på ordet och akta på synen. Sjuttio veckor äro bestämda över ditt folk och över din heliga stad, innan en gräns sättes för överträdelsen och synderna få en ände och missgärningen varder försonad och evig rättfärdighet framhavd, och innan syn och profetia beseglas och en höghelig helgedom bliver smord. Vet därför och förstå: "Från den tid, då ordet om Jerusalems återuppbyggande utgick, till dess en smord, en furste, kommer, skola sju veckor förgå och under sextio två veckor (7 + 62 = 69 veckor), skall det återuppbyggas med sina gator och vallgravar, om ock i tider av trångmål.

Och efter sextiotvå veckor skall Messias bliva dödad, men icke för sin egen skull. Och staden och helgedomen skall en antågande furstes folk förstöra (den romerska fursten — Titus armé). Och han (Messias) skall stadfästa förbundet för många under en vecka (den sjuttionde eller sista veckan). Och i mitten av veckan skall han komma slaktoffer och spisoffer att upphöra, Dan. 9: 23—27, eng. öv.

Synen som gavs till Daniel som svar på hans bön för sitt folk, var i verklighet en tidsprofetia. "Sjuttio veckor äro bestämda över ditt folk," sade ängeln Gabriel till Daniel. Dessa årsveckor äro uppdelade i tre perioder = 7 veckor + 62 veckor. 1 vecka.

Sju veckor plus sextiotvå veckor eller sextionio veckor skulle förgå, till dess Messias, fursten kommer. Denna tidsprofetia skulle räknas från, "den tid, då ordet om att Jerusalem åter skulle byggas upp utgick." Det var ej blott för att förvissa Daniel att hans bön hade blivit hörd, utan Gabriel ville att han skulle förstå att hans bön skulle få ett gynnsamt svar. De avslutande orden av Daniels bön var: "O Herre, hör, o Herre, förlåt, o Herre, akta härpå och utför ditt verk utan att dröja — för din egen skull, min Gud, ty din stad och ditt folk äro uppkallade efter ditt namn." (Kap. 9: 19).

Staden Jerusalem hade blivit förstörd vid början av den sjuttioåriga fångenskapen i Babylon. Men nu blev Daniel underrättad om att ett påbud skulle utgå med bemyndigande för stadens återuppbyggnad. Från denna tidpunkt skulle det förgå sextionio veckor till dess Messias kommer.

De flesta forskare av profetian äro ense om, att världshistorien bekräftar, att Israels sjuttioåriga fångenskap i Babylon började 606 f. Kr. och slutade 536 f. Kr. Därför måste det ha varit hundratals år mellan "påbudets" utgående att uppbygga staden och Messias ankomst. Ställ- da inför detta sakförhållande måste vi erkänna att de sextionio veckorna måste vara symbolisk tidräkning, ty sextionio bokstavliga veckor skulle bara bli en tid av sexton månader. Men om veckorna i denna profetia ej skola räknas med sju dagar för varje vecka, huru kan vi då avgöra hur långa de verkligen är? Genom profeten Heskial uppenbarar Herren, att då det gäller symbolisk tid, så svarar en dag mot ett år. (Hes. 4: 6). Enligt detta räknasätt så skulle sextionio veckor eller 483 dagar motsvara 483 år.

Vi se genast att 483 år i det närmaste fyller luckan mellan slutet av Israels fångenskap och Kristi första ankomst. Men det är två andra sakförhållande att giva akt på, för att kunna uppskatta denna pro-

fetias exakthet. För det första skulle den räcka till Messias, fursten kom. Jesus blev icke Messias, fursten, när han föddes. Ordet Messias betyder den smorde och Jesus smordes icke med den helige anden förrän vid trettio års ålder. (Se Matt. 3: 16, Luk. 3: 23 och Apg. 10: 37, 38).

Det var på hösten år 29, vid dopet i jordan, som Jesus blev smord med helig ande och så blev Messias, fursten. Draga vi 29 år från de symboliska 69 veckorna komma vi till 483 — 29 = 454 f. Kr. Men detta årtal ligger 82 år från 536 f. Kr. när den sjuttioåriga fångenskapen slutade. Det betyder att det finnes en annan sak som vi även måste giva akt på, innan vi kunna rätt förstå denna underbara profetia.

Gabriel omtalade för Daniel, att denna profetias tid skulle börja räknas "från den tid, då ordet om att Jerusalem skulle återuppbyggas utgick". (Dan. 9: 25). I Konung Kores första regerings år 536 f. Kr. utfärdade han ett dekret om att templet i Jerusalem skulle uppbyggas, men ingenting är sagt i detta dekret om stadens eller murarnas återuppbyggande. Se Esra 1: 1—4. Somliga har trott att profetian om de 69 veckorna skulle räknas från detta dekret, men det är ej så.

I kraft av Kores dekret påbörjades templets återuppbyggande. Men judarna blevo hindrade av sina fiender, så att endast grunden till Hērrens hus blev lagd. Det var först i konung Darejaves andra regeringsår, 521 f. Kr., som arbetet kunde återupptagas. Esra 4: 24.

Det var först i den persiske konungen Artasastas tjugonde regeringsår, som Nehemja fick i uppdrag att fara till Jerusalem för att uppbygga stadens murar. (Neh. 2: 1—20). Årtalet för Nehemjas uppdrag är angivet i d:r Hales kronologiska arbete, samt i d:r Priestlies avhandling, Harmonien mellan evangelisterna, till år 454 f. Kr. och 483 från detta årtal för till år 29 e. Kr. Detta är det årtal, som vi redan visat, då Jesus blev Messias, fursten.

Först för att Återlösa.

Sålunda har vi här en tidsprofetia för Jesu första ankomst. Giv akt på hur tydligt det huvudsakliga syftmålet för hans första ankomst är angivet. "Det var för att sätta en gräns för överträdelser och synderna få en ände och missgärningen varder försonad och en evig rättfärdighet framhavd och innan syn och profetia beseglas och en höghelig helgedom bliver smord." Dan. 9: 24.

Mycket av det verk som beskrivits, blev fullbordat genom Jesu död. Det är Jesu utgjutna blod som utgör grundvalen för försoningen med Gud. Det var hans död som öppnade vägen till "en evig rättfärdighet", ett bättre offer än av tjurar och bockar. Han kom som Messias, precis på den bestämda tiden och beseglade synen och profetian. "En höghelig helgedom smord", åsyftar troligen utväljandet av Herrens efterföljare i evangelieåldern, vilka skola bliva medarvingar med honom i riket, som började med kvarlevan i den judiska nationen. Detta verk blev bemyndigat av Herren, genom Andens utgjutelse över de väntande lärjungarna på pingstdagen. Här börjar Jesu efterföljare få del av den smörjelse, som han själv hade blivit smord med. för att dana dem till en smord klass med honom.

Profetian anger att Jesus skulle bliva dödad i mitten av veckan, (den sjuttionde veckan) och Jesus blev korsfäst på våren 33 e. Kr., den tredje april som var en fredag. Utan tvivel, förstod Jesus denna profetia, det var därför han kunde veta tiden för sin död. Därför kunde också Paulus skriva," när tiden var inne, dog Kristus för ogudaktiga."

Efter sin uppståndelse visste Jesus även att det var blott en kort tid kvar, — en halv symbolisk vecka eller tre och ett halvt år — till dess Guds ynnest enligt gamla förbundet med den judiska nationen, skulle upphöra, och att det därefter skulle vara i harmoni med Guds plan att predika evangelium för hedningarna. När Jesus mötte med lärjungarna den sista gången, sade han därför till dem, "Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva

mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och sedan till jordens ända." (Apg. 1: 8).

Jesus förstod att om lärjungarna började sitt verk i Jerusalem och fortsatte till Judeen och Samarien, så skulle det taga tre och ett halvt år innan de nådde till hedningarna. Kornelius var den förste hedning som blev omvänd och fastän inte historien anger vilket år det var, är det mycket troligt att det var på hösten år 36 e. Kr., vilket var slutet på den sjuttionde veckan. Kornelius omvändelse och dop är utförligt skildrat i Apg. 10 kap.

Fullständigheten av denna märkliga tidsprofetia, som gavs till Daniel, förutsade ej blott tiden för Messias ankomst, hans verk och att han skulle dö för sitt folk, men den omtalade också om den förstörelse som skulle komma över Jerusalem och den förödelse som skulle komma över folket om de icke mottog sin Messias. Dan. 9: 26—27).

Men det är så med alla Bibelns profetior, (om de innehålla tidsmoment eller ej) det är ingen profetia som omfattar hela Guds plan, därför behöva vi fortsätta att studera Guds tider och tecken.

(Översättn. från The Dawn av E. A.)

*Härliga tid, då Kristi rike
sträcka sig skall kring världen vid.
Härliga dag förutan like,
bringande jorden hopp och ljus och frid.
Ej du är fjärran, o nej, du är nära.
Morgonen grytt och re'n solen vi se.
Snart skall den stråla i härlighet, ära.
Frihet åt suckande skapelse ge.*

K ö r : *Härliga dag, som profeter ha bådadt,
Härliga morgon, din gryning jag ser.
Stjärnan i öster re'n länge jag skådat.
Nu ser jag solen, som aldrig går ner.*

(Ur morgonsånger nr 52).

Bibelns tidsindelning och kronologi

Den som i våra dagar önskar övertyga sina medmänniskor om betydelsen av att studera Bibelns tidsindelning och kronologi, emedan man därigenom får en grundval för en riktig uppdelning av Skriftens ord, möter stora svårigheter. Den undervisning som numera ges i våra skolor i dessa ämnen är mycket knapphändig eller praktiskt taget ingen, varför kunskap härom i regel saknas. Därmed saknas samtidigt en första förutsättning för att de forskningsresultat angående biblisk tid, som vi har för avsikt att lägga fram i Dagningen i en följd av artiklar, skall väcka allmänt intresse. Vi hoppas likväl att kunna nå sådana människor, som förutsättningslöst prövar olika tolkningar av Skriften och som till slut endast accepterar den tolkning, som harmonierar med innehållet i Bibelns samtliga sextiosex böcker.

I den aktuella teologiska debatten synes kvinnans behörighet att bli präst vara den allt överskuggande frågan. Den splittring inom kyrkan som meningsskiljaktigheterna i denna fråga givit upphov till, synes icke enbart ha haft olyckliga följder. Debatten tycks ha haft det goda med sig, att den väckt intresse för tidsutvecklingen vid tolkningen av Skriftens ord. Man får hoppas, att den samtidigt återuppväcker intresset för studiet av Skriftens egen tidsindelning och kronologi. Under 1800-talet, särskilt under dess senare hälft, fanns ett stort intresse härför på många håll inom den kristna världen, men under 1900-talet synes detta intresse ha undanträngts av andra.

Men bristen på kunskap om och intresse för Bibelns egen tidsindelning och kronologi är icke den enda svårighet, som möter. Det finns inom kristenheten tyvärr åtskilliga läror som icke harmonierar med alla delar av Skriften. Flera av dem lägger avsevärda hinder i vägen för en klar förståelse av den betydelse som Skriftens egna tidsindelning har för en korrekt uppdelning av sanningens ord. Läran

om själens odödlighet är ett exempel härpå. Tydligen vill de som anser denna lära vara riktig generellt tillämpa de skriftställen som avser dem "som ^åtro trogna intill döden" och som blir medlemmar av Kristus — huvud och kropp. Men de ställen i Skriften som skall tillämpas för det ojämförligt största antalet människor är helt andra. Skriften säger nämligen, att den *själ* som syndar, den skall dö (Hes. 18: 4, grundtexten), och alltså icke ingå i evig pina. Vidare "den lön, som synden giver är döden (icke skärseld eller evig pina), men den gåva, som Gud av nåd giver, är evigt liv" — Rom. 6: 23. "De döda veta allsintet" samt "i dödsriket, dit du går, (där) kan man icke verka eller tänka, där finnes ingen insikt eller vishet" — Pred. 9: 5, 10. Frågan gäller alltså liv eller död, icke liv eller skärseld och icke liv eller evig pina. Om Gud skapat odödliga själar, skulle han sedermera aldrig kunna tillintetgöra dem, ty om han kunde detta vore de ju icke odödliga.

Jesus gav sig själv till lösen — motsvarande pris enligt grundtexten — för alla (1 Tim. 2: 6). Hade Adam och hans efterkommande dömts till evig pina för Adams överträdelse, skulle det *motsvarande priset* varit evig pina; Jesus skulle i så fall åtagit sig att leva i evig pina i människosläktets ställe. Det var *sina mänskliga livsrättigheter* som Jesus för alltid avstod ifrån för egen del. Dessa mänskliga livsrättigheter har Jesus ännu icke givit åt någon enda människa; ännu härskar synden och döden på jorden och ännu har icke några människor uppväckts till människor på jorden igen.

De som håller fast vid läran om själens odödlighet och tron på att de döda antingen kommer till himmelen eller går till evig pina, synes sakna möjlighet att förstå betydelsen av att studera Bibelns tidsindelning; de saknar möjlighet att förstå Guds tidsåldersplan och löftena om ett kommande gudsrike på jorden.

En annan svårighet som möter är den negativa inställningen till Skriftens uppgifter hos dem som tro på utvecklingsläran eller descendentsteorien. Ännu har icke anhängarna av denna lära fått klart för sig, att de indicier, på vilka denna lära grundats, i lika hög grad utgör

belägg för att växter och djur skapats efter vissa system. I våra dagar är utvecklingsläran ett religionssurrogat. Se t. ex. Alf Ahlbergs artikel under strecket i Svenska Dagbladet den 21 dec. 1958.

När man vill studera Bibelns tidsindelning och kronologi, kan man gripa sig an härmed på olika sätt. Närmast till hands ligger att börja i 1:a Moseboken vid Adams skapelse och sedan gå framåt i tiden genom de stora tidsskedena "fortida världen" och "närvarande onda världen". Vi önskar emellertid visa, att längden av bibliska tidsperioder överensstämmer med mått i Stora pyramidens gångar under förutsättning att man utgår från den punkt i gångsystemet, som kan antagas beteckna sanna tidpunkten för Jesu födelse, och samtidigt antager, att en måttenhet — en s. k. pyramid- eller polartum (pt) — motsvarar ett solår. Jesu liv — dvs Jesu ålder vid dopet, antalet år mellan dopet och döden på korset samt Jesu hela ålder — synes dessutom utgöra en nyckel till tidsräkningen i Stora pyramiden. Vi vill därför i stället för med Adams skapelse, börja med tidpunkterna för Jesu födelse, dop och korsfästelse.

Skriften innehåller tillräckligt med uppgifter för att — tillsammans med vissa historiska och andra uppgifter — göra det möjligt för oss att bestämma tidpunkterna för Jesu födelse, dop och korsfästelse. Såväl Ch. T. Russell som bröderna John och Morton Edgar har noggrant gått igenom de upplysningar i Skriften som är av vikt för ett fastställande av årtalen för dessa händelser; Russell i "Studier i Skriften" del II och bröderna Edgar i "Stora pyramidens gångar" del II. I det följande skall vi därför begränsa oss till att erinra om något av det väsentligaste av det som anförts i detta spörsmål.

Russell anger, efter noggranna studier av Skriften och världshistorien, att Jesus födelse inträffade hösten år 2 f. Kr., Jesu dop hösten år 29 e. Kr. och Jesu korsfästelse våren år 33 e. Kr. Bröderna Edgar anger likaledes efter noggranna studier samma tidpunkter. Av dessa synes endast tidpunkten för korsfästelse vara allmänt accepterad.

Av Skriften framgår, att Jesus korsfästes dagen före en sabbatsdag, dvs på en fredag. Vidare framgår, att Jesus — för att motsvara det

typiska slaktandet av påskalammet — korsfästes den 14:e Nisan. Månaden Nisan började varje år vid den första nymånen efter vårdagjämningen. Detta innebär, att det var fullmåne den 14:e Nisan. Dessa uppgifter tillsammans med uppgiften, att veckodagsräkningen aldrig brutits, samt kännedom om solårets längd och månens synodiska omloppstid*) gör det möjligt att beräkna, om den 14:e Nisan år 33 e. Kr. verkligen inföll på en fredag. Gör man en sådan beräkning finner man att den 14:e Nisan inföll på en fredag just år 33 e. Kr.; detta var däremot icke fallet åren närmast före och efter detta år. Med hög grad av sannolighet korsfästes Jesus därför våren år 33 e. Kr.

I Johannes evangelium omnämndes tre påskhögtider**) under den tid Kristus var verksam på jorden, dvs mellan tidpunkterna för dopet och korsfästelsen. Om upplysningarna härom skall harmonisera med upplysningen i Lukas evangelium, att Johannes döparen började sin verksamhet i kejsar Tiberii 15:e regeringsår och samtidigt med de upplysningar i detta evangelium, som talar om att Johannes döparen var ett halft år äldre än Jesus och att Jesus döptes omkring fem månader efter det att Johannes började sin verksamhet, måste Jesus ha blivit döpt år 29 e. Kr. Lukas räknade alltså Tiberii regeringsår från kejsar Augustus' död, vilken inträffade år 14 e. Kr. och icke såsom antagits av vissa forskare, från år 4 e. Kr., då Tiberius utsågs till tronföljare och övertog en del av regeringen.

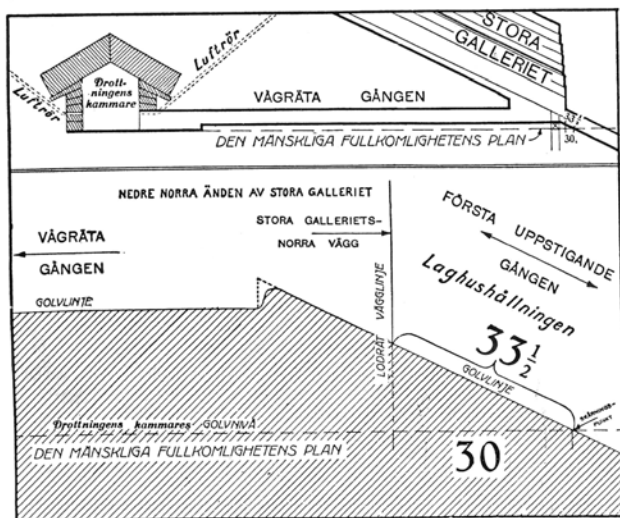
Såväl Russell som bröderna Edgar visar, att Jesus med hög grad av sannolighet döptes hösten år 29 e. Kr. Då Jesus var "vid pass trettio år" vid dopet i Jordan år 29 e. Kr., måste Jesu födelse ägt rum år 2 f. Kr.; närmare bestämt inträffade den på hösten detta år. Russell visar i "Studier i Skriften" del II hur Daniels profetia angående de sextionio veckorna leder fram till den ovan angivna tidpunkten för Jesu dop. I mitten av den åttionde veckan korsfästes

*) Räknad i förhållande till solen.

**) En av dessa benämnes endast högtid; det framgår av det följande, att det måste ha varit tre påskhögtider.

Kristus, dvs tre och ett halft år senare. Den omständigheten att Daniels profetia väl överensstämmer med de angivna tidpunkterna för dopet och korsfästelsen bekräftar, att dessa är de rätta.

Bröderna Edgar visar i "Stora pyramidens gångar" del II, hur den punkt, som representerar tidpunkten för Jesu födelse, återfinnes i gångsystemet. Den symboliska tolkning av gångsystemet, som såväl Russell som bröderna Edgar accepterat, medger icke val av någon annan punkt. Russell har i "Studier i Skriften" del III visserligen förlagt punkten i fråga $33\frac{1}{2}$ pt längre upp längs golvlinjen i Uppstigande gången, men vi är övertygade om att han i dag om han finge taga del av bröderna Edgars motiv, skulle flytta den $33\frac{1}{2}$ pt nedåt längs Uppstigande gångens golv. Vi vill i detta sammanhang erinra om att Russell år 1913 rekommenderade "Stora pyramidens gångar" del II åt sannings vänner. (Se The Watch Tower år 1913, sid. 318.)

Jesu ålder vid dopet och korsfästelsen i
Stora pyramidens gångar.

Av närstående bild framgår hur man numera vill placera den punkt, som representerar Jesu födelse i gångsystemet. Bröderna Edgar skriver härom:

”Under 30 år levde Jesus såsom en fullkomlig människa och sedan, på Guds inbjudning, frambar han sitt mänskliga liv till ett offer för världen, i det han gjorde förbund om att dö den rättfärdige för de orättfärdiga (1 Petr. 3:18). Jesus symboliserade detta offer med sitt dop vid Jordan, och Gud vädde sitt mottagande av offret med att avla sin Son genom den helige andes verk till ett högre tillvarelsplan, den gudomliga naturen. Härefter betraktade icke den himmelske Fadern sin Son såsom människa utan såsom en *ny skapelse*. Denna sida i Jesu jordiska liv är framställd av det vågräta avståndet av 30 tum. Det är fullkomligt i sin ordning, att tidpunkten för Jesu dop och avläselse till den andliga naturen sålunda skulle angivas vid den punkt på drottningens kammars golvnivå, som är lodrätt under Stora galleriets början (se bilden), ty, såsom vi sett, symboliserar Stora galleriet de andeavlades uppåtgående väg eller det tillstånd Jesus kom i, då han vid 30 års ålder frambar sin fullkomliga mänskliga kropp till ett levande offer.

Avståndet 33 1/2 tum uppför Första uppstignade gångens lutande golmlinje framställer den andra sidan i Jesu jordiska liv, nämligen Jesus såsom en jude, född under lagen och förpliktad att lyda denna i varje detalj, så länge han levde. Jesus fullföljde lagen, och genom sin offerdöd på korset vid 33 1/2 års ålder blev han en ”förbannelse” för judarna, såsom det är skrivet: ”Förbannad är. var och en, som hänger på trä” (Gal. 3: 10, 13). I det han fastnaglade lagen vid sitt kors (Kol. 2: 14), gjorde han där ett slut på dess bestämda fordringar för alla, som utövade tro på honom och mottogo Guds höga kallelse i Kristus Jesus (Rom. 10: 4; Joh. 1: 11—13). Denna höga kallelse, som så passande symboliseras av det höga Stora galleriet, utgick först till Kristi judiska efterföljare vid pingsten, kort efter hans uppståndelse från de döda på våren år 33 e. Kr.”

A. K.

JULEVANGELIET

Återigen har julevangeliet förkunnats i kyrkor och kapell, stundom dock utan att ge det djup som ligger i detta underbara budskap.

”Det folk, som vandrar i mörkret (i okunnighet om Guds tidsåldersplan) skall se ett stort ljus; ja, över dem som bo i dödsskuggans land (jorden under den adamitiska dödsdomen) skall ett ljus skina klart.” — Jes. 9: 2. Ehuru denna profetia hade sin första uppfyllelse vid Jesu första tillkommelse (närvaro), då han predikade för folket i Sabulons och Neftalims land (Matt. 4: 14 f), så är det dock tydligt av sammanhanget, att vi ha att vänta en andra och större uppfyllelse därav i framtiden. Följande har icke inträffat: ”Så skall herradömet varda stort och FRIDEN UTAN ÄNDE över Davids (förebild av Kristus) tron och över hans (Kristi) rike; så skall det befästas och stödjas MED RÄTT OCH RÄTTFÄRDIGHET från nu och till evig tid” — Jes. 9: 7.

Jesus sade: ”Jag är världens ljus” och ”Så länge jag är i världen, är jag världens ljus” (Joh. 8: 12; 9: 5). Gamla testamentet är från Jahve själv ”genom änglars medverkan” (Apg. 7: 53, gamla sv. öv.) men utan rätt tolkning blir intet ljus — förståelse — däröver. Jesus var den förste, som med sitt liv och sina ord, vid sin första närvaro, förklarade profeternas dunkla uttanden. Efter hans bortgång ha hans sanna lärjungar tolkat skriften, ehuru världen i denna tidsålder icke nämnvärt brytt sig om eller förstått deras vittnesbörd. Jesus sade nämligen till sina lärjungar: ”I ären (skolen bliva efter mig) världens ljus” (Matt. 5: 14). Man skulle vilja tro, att Bibeln är världens ljus, men så är enligt föregående icke förhållandet. Med ”ljus” menas förståelse över Bibeln, men denna förståelse har hittills givits blott gradvis och efter uppfyllandet av vissa villkor (jfr Rom. 12: 1).

”Eder (mina sanna lärjungar) är givet att lära känna himmelrikets hemligheter, men dem (utomstående) är det icke givet” (Matt. 13: 11). Vill någon bli en sann lärjunge till Jesus, måste en sådan uppfylla villkoren härför. (Luk. 14: 26).

Nästa tidsålder skola alla Bibelns böcker upplåtas för människorna

(Upp. 20: 12), och då öppnas samtidigt en lättare väg till evigt liv på jorden än den smala och branta väg, som lett till himmelskt liv under innevarande ålder. "Och en banad väg, en farväg, skall gå där fram . . . Den som vandrar den vägen skall icke gå vilse, om han ock hör till de fåkunniga." — Jes. 35: 8. Den tiden skall Messias — Jesus och hans under evangelieåldern uttagna församling — regera över folken på jorden. Ty "en konung (Messias) skall uppstå, som skall regera MED RÄTTFÄRDIGHET (från den andliga sidan av Guds rike), och härskare ("furstar", eng. bibelöv, det är gamla och unga värdiga), som skola härskas (här på jorden) MED RÄTTVISA. Då skola de seendes ögon icke vara förblindade (som nu är fallet), och de hörandes (de lydigas) öron skola lyssna till (Guds tidsåldersplan)." — Jes. 32: 1, 3. "Så skall herradömet varda stort och friden utan ände" (Jes. 9: 7). Då och därefter blir evig frid på jorden.

Vill någon följa Jesus *denna* tidsålder, måste han eller hon sätta himmelska intressen före jordiska. Den som icke gör detta utan sviker kallelsen, skall enligt Apg. 3: 23 "utrotas ur folket", och går därigenom för evigt miste om det högsta, som Skaparen någonsin bjudit sina skapade varelser, nämligen herraväldet, närmast under Jahve och Jesus, över jorden och hela universum i all evighet. Och för att kunna utöva detta herraväld, äro de utlovade att i uppståndelsen erhålla odödlighet med andliga kroppar på det högsta tillvarelsplanet samt att då undfå förmåga och vishet, som övergår alla andras Jahve och Jesus undantagna. Såväl änglar som människor måste lyda dem, när de nämligen blivit upphöjda till medregentskap med Jesus, vilken upphöjelse skall ske i och med upprättandet av det tusenåriga riket på jorden. Uppoffrandet av jordiska intressen för himmelska innebär icke försummandet av jordiska plikter i närvarande tid. Tvärtom bör en sann Jesu efterföljare vara om möjligt mera plikttrogen än någon annan människa. Det är ingen synd att t. ex. bygga hus eller gifta sig, men det är en förlust för den som har öron till att höra, att ha större intresse härför än för Guds sak.

Det stora "ljus", som allmänt förkunnats under vår största högtid, upplyser ännu icke mänskligheten, som alltså har något gott att vänta, ty allt Guds ord måste gå i uppfyllelse — Jes. 55: 11. Den tidsålder står för dörren, då Kristus skall övertaga väldet och då kommer till människorna den "frid på jorden", som profeterna utlovat och som änglarna sjöngo om vid Jesu födelse.

Å. B.

Vår kära syster Karin Larsen, Köpenhamn,

född den 4/9 1884 — död den 11/12 1958.

"Vad hon kunde, det gjorde hon." Mark. 14: 8.

För alla de svenska vänner, som årligen brukade samlas till Staevnet (konventet) i Slusemöllan, var vår kära syster Karen välkänd och avhållen. Redan som ung flicka kom hon till Helsingborg och gick i svensk skola. Omkring år 1900 kom hon tillbaka till Köpenhamn. Blev sedan gift med en tysk statsborgare och flyttade med sin man och 3-åriga son år 1911 till Tyskland. Under hennes 31-åriga vistelse i Tyskland upplevde hon både det första och andra världskriget, med alla dess fasor. År 1942 kom Syster Karen, svag och nedbruten tillbaka till Köpenhamn. Hennes man hade tidigare avlidit. Den första tiden var mycket svår för henne, men genom deltagandet i de studiemöten, under vilka Guds underbara frälsningsplan avhandlades, inträdde en snabb förbättring i hennes hälsa och krafterna återvände. År 1946 blev hon broder Herman Larsens maka. Som sådan blev hon ett värdefullt stöd i hans viktiga uppgift som redaktör för Daggrö och ledare för dess vänner i Danmark. För alla de vänner, som regelbundet har samlats till möten i det Larsenska hemmet vid Hyldebaervej 13 i Köpenhamn liksom i Slusemöllan m. fl. platser, var hon till stor glädje och uppmuntran och hennes glädje över att få sprida sanningsbudskapet var stor och äkta. Deltagarna i Stockholmskonventet år 1957 bevarar henne också i tacksamt minne. Undertecknad, som vid flera tillfällen haft förmånen att gästa hemmet vid Hylde-

Från redaktionen

Vi utsända nu årets första nummer av Dagningen. Det är den 23:e årgången, enär första numret utsändas år 1936. Sedan dess har mycket förändrats runt omkring oss ute i världen, men vår uppgift är fortsfarande densamma nu som då. Det är samme Herre som vi vilja tjäna och han har icke förändrats. "Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så ock i evighet." (Hebr. 13: 8.)

Det "profetiska ordet står fortfarande fast", (2 Petr. 1: 19) och vi vilja akta därpå ännu mer än förr, om detta vore möjligt, och vi vilja "akta på varandra för att uppliva varandra till kärlek och goda gärningar, — detta så mycket mer som vi ser, huru "dagen" nalkas." (Hebr. 10: 24.)

Vi hälsa gamla och nya prenumeranter välkomna och hoppas att Dagningen skall kunna få bliva till glädje, uppmuntran och vägledning vid studiet av Guds Ord för alla dess läsare. Samtidigt vill vi uppmana alla förutvarande prenumeranter att hjälpa till med spridningen av sanningen. Ett bra sätt är att prenumerera för någon eller några personer, som ännu inte känna till Dagningen och dess stora uppgift.

baervej 13, är tacksam till Herren för allt det goda som denna Herrens trogna tjänarinna förmedlat.

Daggry Sang 17: "De sables hjem". — Morgonsånger Nr 32: "I sinom tid".

*"Gud har lovat en sällhetens dag,
och i tron vi dess ankomst nu se.
Då vår frälsares goda behag
skall för alla nationer sig te.*

Kör: *Om en kort, liten tid
vi få mötas och skiljas ej mer.
Om en kort, liten tid
Livets krona vår konung oss ger.*

Broder Einar Dominique.

Omslagen till Dagningen, som tidigare tryckts i U. S. A. tryckes nu av samma tryckeri som ombesörjer tryckningen av tidskriften i övrigt.

Aminnelse-högtiden firas i år tisdagen den 21 april efter kl. 18. Närmare härom i särskild artikel längre fram.

General-konventet i U. S. A. avhålls under tiden 8—14 augusti på samma plats som förra året, nämligen i Staten Indianas Universitet, Blomington, Indiana.

Många av Dagningens vänner har sänt uppmuntrande brev och julkhälsningar till oss. Detta har berett oss en stor glädje och vi framföra härmed ett hjärtevarmt och ödmjukt tack till dem alla. Det är emellertid inte blott Red. som fått mottaga sådana goda hälsningar. Även sinsemellan utväxlades dylika enligt vad många vänner meddelat. Tvärs över haven, till och från U. S. A., England, Tyskland, Danmark, Norge, Sverige och Finland komma dessa liksom duvor med "friska olivöv" i näbbet. (1 Mos. 8: 11). Det är påminnelser om att snart bryter en ny tid in, Kristi Rike, som snart skall stå fram i all sin glans. Det är även en lydnadshandling mot den apostoliska uppmaningen i Rom. 12: 10.

"Älsken varandra av hjärtat i broderlig kärlek, söken överträffa varandra i inbördes hedersbevisning".

Inom Dagningen-familjen har denna viktiga princip troget tillämpats till stor välsignelse för var och en enskild som för verket i sin helhet.

Till sist: "*Gud är mäktig* att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt tillfylest och i överflöd kunne giva till allt gott verk." (2 Kor. 9: 8).

"GUD ÄR MÄKTIG" — vi äro svaga, — gamla och skröpliga äro de flesta bland oss, men GUD ÄR MÄKTIG. Han kallas för "*ALL NADS GUD*". Han har kallat oss till att undfå sin eviga härlighet i Kristus, sedan vi en liten tid hava lidit. Han skall fullkomna, stödja, styrka och stadfästa oss." (1 Petri 5: 10).

Må dessa härliga sanningar få vägleda oss alla under det nyss påbörjade året 1959.

Red.

Vid Staevnet (Konventet) i Slusemøllen år 1958 upplästes en hälsning från vår käre broder R. H., som vistas bakom "järnridån". På framställning av våra danska vänner vill vi bereda plats för denna hälsning, som har form av ett föredrag. Syster Dina har översatt detsamma från tyska språket till danska.

Reda

Från bakom järnridån till Staevnet i Slusemøllen 1958

"Naade og Fred være med Eder, ved Erkendelsen af Gud og vor Herre Jesus Kristus."

Endnu engang er I ved Guds Naade og Kærlighed ført til Slusemøllen for at nyde Guds og vor Herre Jesu Kristi Samfund, og Samfundet med Guds indviede Børn. — — — Ved Guds Naade blev jeg under Krigen ført til Eders lille skønne Land hvor jeg lærte at elske og værdsætte Eders store Nidkærlighed, Kærlighed og Hengivenhed for Gud — hans Folk — og, hans Sag. Jeg fandt det samme Sindelag i Odense, paa Slusemøllen, i Jylland og paa Sjælland — og — det blev ikke blot uforglemmelige Dage for mig, men ogsaa en Kilde till stadig Glæde, stor Taknemmelighed og Ansporing.

Gennem lang Tid har mine Tanker stadig vendt tilbage til to Formaninger af Ap. Peter, 2 Brev 1: 5, 10: "Derfor Brødre, gør Eder des mere Flid for at gøre Eders Kald og Udvælgelse fast."

Kære Søkende: Jeg kan desværre ikke fremholde mine Tanker derom saa udførligt som jeg gerne vilde, dertil er Tiden for kort, men maaske kan en anden Broder fuldende. — — — Den anden formaning findes i 1 Pet. 1: 13: "Derfor omgjord Eders Sinds Lænder, vær nøgterne, og sæt fuldt ud Eders Haab til den Naade som bliver Eder

til Del i Jesu Kristi Aabenbarelse.” — — — Begge Steder begynder Ap. Formaningen med Ordet ”DERFOR”. Han maa altsaa have en særlig vigtig Grund eller Anledning til sin Formaning. — Ved at læse de forudgaaende Vers forstaaer vi at Apostelen vil fremholde Værdien af det største og herligste Løfte Gud kunde give til en fornuftbegavet Skabning — nemlig: ”At faa Del i sin egen herlige Natur. — — — I 1 Brev 1 kap. taler han begejstret om det levende Haab, som Gud efter sin store Miskundhed har kaldt os til ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde. — Uden Tvivl kan vi ikke værdsætte denne store, underbare Naade højt nok — det maa blive os en daglig ansporen til at gøre alt hvad vore Hænder finder at gøre — om vi dog engang matte høre Herrens: ”Vel gjort, du gode og tro Tjener.” — Vor Herre Jesus, Moses og Apostlene tjente daglig Herren, Gud — med hele deres Hjerter og med hele deres Kraft — icke blot een Time eller to om Dagen, men hvert Minut var deres Sind og Tanke i Forbindelse med den himmelske Fader — de forlod alt hvad der hindrede dem i at faa Guds Godkendelse — de gjorde kun *et* — og det gjorde de med al deres Kraft — tjene Herren — adlyde Ham. — — I 2. Brev siger Peter at, vi skal anvende al Flid paa at gøre vort Kald og Udvælgelse fast — men i 1 Brev staaer at, det gives os af Guds Naade eller Miskundhed, — men Skriften modsiger ikke sig selv — ret forstaaet er der fuld Harmoni idet det ene Skriford fortolker det andet. — — — Jakob siger: ”Vis mig din Tro af dine *Gerninger* — altsaa — ”uden Flid, ingen Pris.” — Apostelens Tanke er: ”Anvend al Flid *da* kan I regne med Guds Naade som er lagt for Dagen ved Jesu Kristi Opstandelse, — dette er i Harmoni med Pauli Ord i Rom. 3: 26 ”at Gud er retfærdig, og vil retfærdiggøre den som har Troen paa Jesus” — det vil sige: ”samme Tro som Jesus havde til sin himmelske Fader” ä Jesus kunde sige: ”Nidkærhed for dit Hus har for-tæret mig.”

Før vi nærmere undersøger i hvilken Retning vi skal anvende al Flid vil vi bruge Lejligheden til at anstille en lille selprøve. — Peter begynder sit Brev: ”Lovet være Gud og vor Herre Jesu Kristi Fader . . .” Dette overfyldte, taknemmelige Hjerter som Peter havde, kom

deraf at han til enhver Tid tænkte paa sit Kald og de dermed forbundne herlige Løfter — han tænkte paa sin Herres og Mesters For-
 maning: ”Tänk paa det som er oventil, ikke paa det som er paa Jordan, thi hvor Eders Skat er, *der* vil ogsaa Eders Hjerter være.” — Paulus siger: ”Jeg kender kun eet — og det er Jesus Kristus og ham korsfæstet,” — verdslig Visdom agtede han for intet. — David sang og bad: ”Min Sjæl lov Herren, og alt hvad i mig er love hans hellige Navn. Lov Herren, min Sjæl, og glem ikke alt det gode han har gjort mod dig.” Sal. 103, — Det Spørgsmaal som vi bør gøre os selv er: ”Er mit Hjerter stemt som Peters, Paulus eller Davids Hjerter var? Kan du hver Dag, hver Stund, fra Dybet af dit Hjerter lovprise Gud, han som har kaldet mig og givet mig et levende Haab.” — Hvis det ikke er saadan da se tilbage og tänk efter hvad Aarsagen vel kan være. — Kun hvis du daglig beskæftiger dig med Guds Ord, kan dit Hjerter fyldes med Taknemmelighed og Glæde i Herren — ikke hvis dit Sind er optaget af Selskabelighed, eller anden verdslig Adspredelse. — Vi bør altid tænke paa alt det gode Gud *har* gjort imod os, og fremdeles vil gøre. — Det næste Spørgsmaal vi maa gøre os selv er: ”Er dit Haab endnu levende — eller er du blevet ligegyldig overfor Haabet? Hvis dit Hjerter gløder af Varme ved Betragtning af de herlige Løfter driver det dig til endnu hurtigere og kraftigere Anstrengelser for at blive en Herrens Efterfølger. — Den største Fare for den nye Skabning ligger i Ligegyldighed, i Afslapning i att Følge i Messerens Fodspor, og i Træthed eller Træghed. — Vi kan bruge et Billede. — Husker du den gang som ganske ung, din Fader gav dig en ny Cykel — den første Tid var du meget flittig til at pudse den, den skulle stadig se ud som ny, men — efterhaanden tabte Iveren sig og du lod den staa smudsig — men dermed tabte Glæden sig ogsaa — saadan maa vi ikke være overfor vor himmelske Fader. — Gud siger gennem Joh. (Aab.) ”Jeg har det imod dig at du har forladt din første Kærlighed — men — vend om. — Tänk paa Esau — han mistede sin Førstefødselsret, sin Arveret, for en Ret Linser. 1 Mos. 25: 29.

(Forts.)